

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Pytania prejudycjalne

Czy art. 13 ust. 6 zmienionej ustawy z dnia 23 grudnia 2004 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych jest zgodny z dyrektywą 2003/8[7]/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE⁽¹⁾, a zwłaszcza ze strukturą ustanowionego w niej systemu handlu uprawnieniami do emisji, w zakresie, w jakim uprawnia właściwego ministra do żądania zwrotu, bez odszkodowania, całości lub części niewykorzystanych uprawnień do emisji przydzielonych zgodnie z art. 12 ust. 2 i 4 tej ustawy, które to pytanie łączy się z koniecznością ustalenia, czy zobowiązanie do zwrotu przyznanym i niewykorzystanym uprawnieniom do emisji faktycznie powstało, a w razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, w jakich kategoriach należy je rozpatrywać, oraz czy uprawnienia te należy uznać za prawa wchodzące w skład majątku prowadzącego instalację?

⁽¹⁾ Dz.U L 275, s. 32.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 2 lipca 2015 r. – TDC A/S/Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet**

(Sprawa C-327/15)

(2015/C 294/52)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TDC A/S

Strona pozwana: Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2002/22/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (zwana dalej „dyrektywą o usłudze powszechnej”) ⁽¹⁾, w tym art. 32, stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwa członkowskie przepisów, zgodnie z którymi przedsiębiorstwo nie jest uprawnione do skierowania żądania odrębnego pokrycia przez państwo członkowskie kosztów netto świadczenia dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II tej dyrektywy, jeśli przedsiębiorstwo to, świadcząc inne usługi objęte przewidzianym w rozdziale II tej dyrektywy obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej, osiąga zysk przekraczający straty związane ze świadczeniem tych dodatkowych usług obowiązkowych?
- 2) Czy dyrektywa o usłudze powszechnej stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwa członkowskie przepisów, zgodnie z którymi przedsiębiorstwo jest uprawnione do skierowania żądania pokrycia przez państwo członkowskie kosztów netto świadczenia dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II tej dyrektywy, tylko wtedy, gdy te koszty netto skutkują niesprawiedliwym obciążeniem przedsiębiorstwa?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy państwo członkowskie może uznać, że świadczenie dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II [dyrektywy o usłudze powszechnej], nie skutkuje niesprawiedliwym obciążeniem przedsiębiorstwa, jeśli przedsiębiorstwo to jako całość osiągnęło zysk ze świadczenia wszystkich usług, w odniesieniu do których zostało ono zobowiązane do świadczenia usługi powszechnej, wliczając w to również te usługi, które przedsiębiorstwo to świadczyłoby, nie będąc do tego zobowiązane na mocy obowiązku świadczenia usługi powszechnej?
- 4) Czy dyrektywa o usłudze powszechnej stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo członkowskie przepisów, zgodnie z którymi podstawę obliczania kosztów netto ponoszonych przez wyznaczone przedsiębiorstwo przy świadczeniu usługi powszechnej zgodnie z rozdziałem II tej dyrektywy stanowi różnica pomiędzy całością przychodów i całością kosztów związanych ze świadczeniem tej usługi, wliczając w to również te przychody i koszty, które przedsiębiorstwo to odpowiednio osiągałoby i ponosiło, nie mając obowiązku świadczenia usługi powszechnej?
- 5) Czy jeśli rozpatrywane uregulowania krajowe (zob. pytania od pierwszego do czwartego) mają zastosowanie do dodatkowych usług obowiązkowych, które winny być świadczone nie tylko w Danii, ale także na Grenlandii, która zgodnie z załącznikiem II do TFUE jest krajem lub terytorium zamorskim, pytania od pierwszego do czwartego mają wówczas także zastosowanie do tej części obowiązku, która odnosi się do Grenlandii, gdzie wykonywanie usługi zostało przez władze duńskie powierzone przedsiębiorstwu z siedzibą w Danii, a przedsiębiorstwo to nie prowadzi na Grenlandii żadnej innej działalności?
- 6) Jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytania od pierwszego do piątego mają art. 107 ust. 1 TFUE oraz art. 108 ust. 3 TFUE, oraz decyzja Komisji z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 TFUE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanim do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym ⁽²⁾?
- 7) Jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytania od pierwszego do piątego ma zasada jak najmniejszego zakłócania konkurencji na rynku, o której jest mowa m.in. w art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej oraz w motywach 4, 18, 23 i 26 preambuły i załączniku IV część B do tej dyrektywy?
- 8) Jeśli przepisy dyrektywy o usłudze powszechnej stoją na przeszkodzie przyjęciu uregulowań krajowych takich jak te, o których mowa w pytaniach pierwszym, drugim i czwartym, to czy te przepisy lub przeszkody mają bezpośredni skutek?
- 9) Jakiej bardziej szczegółowej czynników należy uwzględnić przy ocenie, czy krajowy termin na składanie wniosków, jak opisano w pkt 3.17, oraz jego zastosowanie, są zgodne z zasadami lojalnej współpracy, równoważności i skuteczności w prawie Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002 L 108, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. 2012 L 7, s. 3.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 3 lipca 2015 r. – Maria Cristina Elisabetta Ornano/Ministero della Giustizia, Direzione
Generale dei Magistrati del Ministero**

(Sprawa C-335/15)

(2015/C 294/53)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato